

Publicerad 2020-12-12 16:37 av Yrre

som när ljus

Det hänger en förlåt mellan natt och dag,
sin egen förställan för den.

Hummar bak dimmor som mörkret fann
såsom ljusnande vyer för dem.

Men dimmor har aldrig sin syn i ljusnande,
blott fukt som lösen och pant,
när kylan faller sin gråt igen,
är tidglaset visst och sant.

Ty fukt rör sitt mot svartnade kväll
skyr det som lever sitt i dag
Med kylan är det så att fukten syns
i ett lågmält andetag.

Tänder mitt ljus, tar det med när sänggåendet
nalkas så smått,
i levnad så vill jag säga endast det,
genom mörker har ljuset förmått.

Månen bryr sig sällan om levnad på jord, om jul eller dylika vanor
bryr sig ej om mänsklig vanda
denna levnad utan vägvisande fanor
Dock sänder jag en vördnad för henne som ser utöver, våran stret där dag blir svart,
Om det inte var för syster måne,
finge jag ingen vila denna natt.

Så kom då Jul, från hednatid tagen,
midvintersol har sin tid
ty ur mörker ska alltid människan se ljus

alltid våga andas sin början, sin frid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Yrre med Poeter.se id #11269 innehar upphovsrätten